

Sygn. akt II K 562/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 grudnia 2016 r.

Sąd Rejonowy w Goleniowie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSR Agata Gawlicka

Protokolant: Anna Wojtanek

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 17.10 i 12.12.2016 r. .

sprawy

S. G., s. W. i B. zd. D., ur. (...) w N., karanego

oskarżonego o to, że:

w dniu 23 czerwca 2016r. o godzinie 23.20 na drodze publicznej w O. kierował samochodem osobowym marki F. (...) o nr rej. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości 1,13 mg/l alkoholu we krwi, będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości na mocy wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r. Sądu Rejonowego w Goleniowie, sygn. akt II K 486/12

tj. o czyn z art. 178a § 4 k.k.

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu tj. czynu z art. 178a § 4 k.k. i za ten czyn na podstawie art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 37 a k.k. i art. 34 § 1 a k.k. w zw. z art. 35 § 1 k.k. wymierza mu karę roku ograniczenia wolności z obowiązkiem wykonywania nieodpłatnej kontrolowanej pracy na cel społeczny w wymiarze 30 (trzydziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. na podstawie art. 42 § 3 k.k. orzeka wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym;

III. na podstawie art. 43a § 2 k.k. zasądza od oskarżonego świadczenie pieniężne w wysokości 10.000 zł (dziesięć tysięcy złotych) na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym i Pomocy Postpenitencjarnej;

IV. na podstawie art. 63 § 1 k.k. na poczet wymierzonej oskarżonemu kary ograniczenia wolności zalicza mu okres zatrzymania w dniu 24 czerwca 2016 r.

V. na podstawie art. 627 k.p.k. i art. 2 ust 1 pkt 3 w zw. z ust 2 ustawy z dnia 23.06.1973 r. o opłatach w sprawach karnych zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa koszty sądowe w całości, w tym wymierza mu 180 (sto osiemdziesiąt) złotych opłaty.

Sygn. akt II K 562/16

UZASADNIENIE

W dniu 23 czerwca 2016 r. funkcjonariusze policji A. M. i R. K. otrzymali od dyżurnego informację, że drogą krajową numer (...) od strony G. w kierunku N. porusza się pojazd marki F. (...) typu (...) koloru(...), którego kierujący może być nietrzeźwy. W trakcie przejazdu na miejsce interwencji dyżurny przekazał funkcjonariuszom policji informację, że kierujący skręcił w drogę prowadzącą do miejscowości K.. Policjanci pojechali do O., gdzie zauważali odpowiadający

opisowi samochód marki F. o numerach rejestracyjnych (...), który akurat opuszczał skrzyżowanie. W związku z tym zatrzymali kierującego, do kontroli drogowej. Kierującym okazał się S. G.. Miał on mętny wzrok i bełkotliwą mowę, w związku z czym został przebadany urządzeniem AlcoBlow, w którym zapaliła się lampka czerwona, wskazująca, że kierujący znajduje się, w stanie nietrzeźwości. Następnie S. G. przebadano urządzeniem Alcotest Drager, które wykazało, że znajduje się on w stanie nietrzeźwości odpowiadającym 1,13 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Po około pół godzinie S. G. ponownie, już na Komisariacie Policji w N. został przebadany na zawartość alkoholu w organizmie urządzeniem Alkomat BO2-444, z wynikami: o godzinie 0.52- 0,91 mg/l, o godzinie 0.56 – 1,04 mg/l.

S. G. nie ma uprawnień do kierowania pojazdami mechanicznymi.

Dowód: protokół badania urządzeniem alkotest – k. 2, protokół badania urządzeniem Alkometr – k. 3, zeznania A. M. – k., k. 8-9, notatka urzędowa – k. 1, protokół zatrzymania – k. 5-6, zeznania R. K. – k. 11-12,

S. G. był karany sędownie, min. wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt II K 486/12 za czyn z art. 178 a § 1 k.k. popełniony w dniu 19 marca 2012 r. na karę 250 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka oraz 3 lata zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym. Wyrok uprawomocnił się w dniu 6 lipca 2012 r. Kara grzywny nałożona tym wyrokiem została wykonana 21 marca 2014 r. Skazanie wynikające z tego wyroku uległo zatarciu.

Ponadto S. G. był karany wyrokiem Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 24 października 2013 r., sygn. akt II K 877/13 za czyn z art. 297 § 1 k.k. popełniony w dniu 7 września 2010 r. na karę 4 miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat próby oraz karę 50 stawek dziennych grzywny po 10 zł każda stawka. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 1 listopada 2013 r.

Dowód: informacja z K. – k. 29, odpisy wyroków – k. 28, k. 72,

W postępowaniu przygotowawczym oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że w dniu zdarzenia wypił 5 piw, chciał pojechać do domu do N., jechał z K., w O. zatrzymała go policja, Wyjaśnił, że nie ma prawa jazdy, że był głupi, bo wsiadł do samochodu po pijanemu i teraz tego żałuje (k. 23).

W postępowaniu przed sądem oskarżony nie przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień, jak również nie podtrzymał wyjaśnień złożonych w postępowaniu przygotowawczym, wyjaśnił jedynie na pytanie obrońcy, że nie pamięta czy wypił piwa alkoholowe czy bezalkoholowe.

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego złożonym w postępowaniu przygotowawczym, kiedy to spontanicznie przyznał się do winy i wyjaśnił, że wypił pięć piw, oraz, że głupio zrobił wsiadając pijanym do samochodu. Jego wyjaśnienia znajdują potwierdzenie w dowodach z dokumentów, w szczególności protokołów badań na zawartość alkoholu, z których wynika jasno, że znajdował się w stanie nietrzeźwości, oraz zeznań policjantów. Zaznaczyć też trzeba, że w protokole pierwszego badania, odnotowano, że zatrzymamy oświadczył, że wypił 5 piw od 15.00 do 23.00, co jest zgodne z jego wyjaśnieniami. Natomiast przed sądem oskarżony bez podania powodów, nie podtrzymał swoich wcześniejszych wyjaśnień i wskazał jedynie, że nie wie czy pił piwa alkoholowe czy bezalkoholowe, co jest oczywiście nieprawdą i stanowi tylko przyjętą przez niego linię obrony. W dacie zdarzenia i dzień później nie miał wątpliwości, jakie pił piwa, a wyniki badań na zawartość alkoholu w organizmie nie pozostawiają co do tego najmniejszych wątpliwości.

Sąd uznał za wiarygodne zeznania A. M. i R. K., albowiem spójnie i konsekwentnie opisywali przebieg zajścia z dnia 23 czerwca 2016 r. z udziałem oskarżonego, od chwili dostrzeżenia samochodu, poprzez jego zatrzymanie, przeprowadzone czynności i ich rezultat. A. M. na rozprawie wyjaśnił, że pierwsze badanie oskarżonego zostało wykonane urządzeniem Alkotest, które nie posiada możliwości wydrukowania wyniku badania, jednak co istotne – badanie powtórzone na Komisariacie Policji urządzeniem już posiadającym możliwość wydruku potwierdziło, że oskarżony znajdował się w stanie nietrzeźwości w chwili prowadzenia pojazdu, nie miał możliwości spożycia alkoholu od chwili zatrzymania, do chwili wykonania ostatniego badania z wynikiem 1,04 mg/l, był bowiem

zatrzymany i cały czas pod kontrolą policji. Zauważyć jeszcze należy, że oba protokoły badania, o których wyżej mowa, oskarżony podpisał swoim imieniem i nazwiskiem, nie zgłaszając żadnych zastrzeżeń, ani do wyniku, ani sposobu przeprowadzenia badania.

Kwestia braku prawidłowego świadectwa wzorcownia została wyjaśniona, okazało się bowiem, że omyłkowo dołączono nieprawidłowe świadectwo wzorcownia do urządzenia Alkometr, a prawidłowe zostało dosłane na żądanie sądu w toku postępowania i znajduje się ono na k. 67.

Za wiarygodne uznano zebrane w sprawie dowodowy z dokumentów, albowiem żadna ze stron nie kwestionowała ich prawdziwości ani zawartych w nich treści.

Bazując na tak ocenionym materiale dowodowym sąd uznał, że kierując samochodem osobowym po drodze publicznej w stanie nietrzeźwości wyrażającym się wynikiem 1,13 mg/l będąc uprzednio prawomocnie skazanym za czyn z art. 178 a § 1 k.k. oskarżony dopuścił się czynu z art. 178 a § 4 k.k.

W tym miejscu należy wyjaśnić, że zasługiwał na uwzględnienie wniosek obrońcy oskarżonego o zmianę kwalifikacji prawnej czynu na art. 178 a § 1 k.k. z uwagi na zatarcie skazania wynikającego z wyroku Sądu Rejonowego w Goleniowie z dnia 26 czerwca 2012 r., sygn. akt II K 486/12. Skazanie to bowiem faktycznie ulegało zatarcu, co jednak nie zostało przez sąd uwzględnione w wyroku, z uwagi na interpretację art. 108 k.k., z uwzględnieniem przepisów przejściowych do ustawy z dnia 20 lutego 2015 r.

Mianowicie art. 108 k.k. stanowi, że jeżeli sprawcę skazano za dwa lub więcej nie pozostających w zbiegu przestępstw, jak również jeżeli skazany po rozpoczęciu, lecz przed upływem, okresu wymaganego do zatarcia skazania ponownie popełnił przestępstwo, dopuszczalne jest tylko jednoczesne zatarcie wszystkich skazań.

Przed dniem 1 lipca 2015 r., kiedy to przepis ten i inne przepisy kodeksu karnego uległy zmianie przyjmowano, że łączne zatarcie skazań za dwa lub więcej niepozostających w zbiegu przestępstw (art. 108 in principio k.k.) dotyczy sytuacji, gdy drugie skazanie nastąpiło za przestępstwo popełnione w okresie od wydania chociażby nieprawomocnego wyroku do dnia rozpoczęcia okresu wymaganego do zatarcia skazania, tj. do dnia wykonania, darowania lub przedawnienia wykonania kary. Dopiero popełnienie w tym okresie przestępstwa powoduje, że zatarcie skazania może nastąpić łącznie za to przestępstwo i przestępstwo objęte wcześniej wyrokiem. Musi ono być stwierdzone prawomocnym wyrokiem zapadłym w tym okresie. Nie jest wystarczające popełnienie przestępstwa lub nieprawomocne skazanie za takie przestępstwo, gdyż pozostawałoby to w sprzeczności z zasadą domniemania niewinności. (J.B. Stefańska, glosa wyroku SN z dnia 29 sierpnia 2013 r., IV KK 168/13. Teza nr 1, 202465/1). Takie rozumienie powyższego przepisu łączono z definicją zbiegu przestępstw, jaka wynikała z ówczesnego brzmienia art. 85 k.k., który zakładał, że zbieg taki zachodził, gdy sprawca popełnił dwa lub więcej przestępstw zanim zapadał pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny, co do któregośkolwiek z nich.

Trzeba tutaj dodać, że skazanie oskarżonego wynikające z wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r. za czyn z art. 178 a § 1 k.k. nie uległo zatarcu według starych przepisów obowiązujących do dnia 1 lipca 2015 r., a więc do dnia wejścia w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw, modyfikującej okres zatarcia skazania w razie wymierzenia kary grzywny. Według przepisów obowiązujących do 1 lipca 2015 r. skazanie na grzywnę ulegało zatarcu z upływem 3 lat od wykonania kary, a zatem nastąpiłoby w 2017 r. Zgodnie z art. 21 ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy Kodeks karny i niektórych innych ustaw do skazań prawomocnymi wyrokami wydanymi przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, w przedmiocie zatarcia skazania stosuje się przepisy ustawy, o której mowa w art. 1 (kodeksu karnego) w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą, chyba że okres zatarcia skazania upłynął przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. Jeżeli jednak według przepisów ustawy, o której mowa w art. 1, w brzmieniu nadanym niniejszą ustawą okres zatarcia skazania upłynąłby przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy, zatarcie skazania następuje z dniem wejścia w życie niniejszej ustawy. W niniejszej sprawie zatarcie skazania według przepisów kodeksu karnego obecnie obowiązujących nie nastąpiło przed dniem wejścia w życie tej ustawy, tj., przed dniem 1 lipca 2015 r., bowiem co prawda oskarżony wykonał grzywnę z dniem 21 marca 2014 r. i według obecnie obowiązujących przepisów skazanie uległoby zatarcu z dniem 21 marca 2015 r., jednak nie

można tracić z pola widzenia, że wyrokiem tym nałożono na oskarżonego środek karny w postaci trzyletniego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych, a zgodnie z art. 107 § 6 k.k., w brzmieniu zarówno obecnym jak i poprzednim jeżeli orzeczono środek karny zatracie skazania nie może nastąpić przed jego wykonaniem. Wyrok z dnia 26 czerwca 2012 r. uprawomocnił się w dniu 6 lipca 2012 r., a zatem środek karny w postaci zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres trzech lat został wykonany z dniem 6 lipca 2015 r., a więc po wejściu w życie ustawy z dnia 20 lutego 2015 r. To oznacza, że do zatarcia tego skazania należy stosować przepisy obowiązujące po 1 lipca 2015 r., włącznie z konsekwencjami płynącym z rozumienia art. 108 w zw. z art. 85 § 1 k.k. Brzmienie art. 108 k.k. nie uległo zmianie, ale stosowanie tego przepisu zostało istotnie ograniczone. Wynika to ze zmiany definicji zbiegu przestępstw (art. 85), a mianowicie obecnie należy przyjąć, iż zbieg przestępstw zachodzi zawsze wtedy, gdy sprawca popełnił dwa albo więcej przestępstw (a nie dwa lub więcej przestępstw zanim zapadł pierwszy wyrok, chociażby nieprawomocny) co do któregośkolwiek z nich. Zniknął więc warunek nieprzedzielenia przestępstw wyrokiem. W tym stanie rzeczy art. 108 w części odnoszącej się do „nie pozostających w zbiegu przestępstw” operuje nazwą pustą, bo obecnie nie ma dwóch przestępstw jednego sprawcy, które nie pozostają w zbiegu. Zasada jednoczesnego zatarcia skazania, ustanowiona w art. 108, dotyczy więc wyłącznie sytuacji popełnienia nowego przestępstwa po rozpoczęciu okresu wymaganego do zatarcia skazania (K. Janczukowicz „Kodeks karny. Omówienie zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy - Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw”). Przekładając powyższe na grunt niniejszej sprawy, skoro oskarżony wykonał grzywnę z wyroku z dnia 26 czerwca 2012 r. w dniu 21 marca 2014 r., to od tej daty rozpoczął się bieg terminu do zatarcia skazania. Po tej dacie zaś oskarżony nie popełnił żadnego przestępstwa, bowiem czyn, za który został skazany wyrokiem z dnia 24 października 2013 r. został przez niego popełniony w dniu 7 września 2010 r., a więc nie po rozpoczęciu okresu wymaganego do zatarcia skazania wynikającego z wyroku z dnia 28 czerwca 2012 r., lecz na długo przed rozpoczęciem tego okresu. W konkluzji należy wskazać, że oskarżony dopuścił się w rzeczywistości przestępstwa z art. 178 a § 1 k.k.

Stopień społecznej szkodliwości czynu oskarżonego jest wysoki, niezależnie od tego, że zmianie powinna ulec jego kwalifikacja. Za taką oceną przemawia przede wszystkim okoliczność, że oskarżony znajdował się w znacznym stanie upojenia alkoholowego, jak wynika z zeznań A. M. miał mętny wzrok i bełkotliwą mowę. Ponadto dyżurnemu zgłoszono, że kierowca tego pojazdu może znajdować się w stanie nietrzeźwości, co dowodzi, że zachowanie oskarżonego na drodze było tego rodzaju, że zwróciło uwagę innego uczestnika ruchu. Oskarżony zatem stwarzał znaczne zagrożenie bezpieczeństwa w ruchu drogowym, które niwelowało jedynie to, że kierował pojazdem w godzinach nocnych, kiedy ruch jest mniejszy.

Przy wymiarze kary za przypisany oskarżonemu czyn sąd wziął pod uwagę na jego niekorzyść: wysoki stopień społecznej szkodliwości czynu, uprzednią, karalność, oraz to, że oskarżony prowadzi niestabilizowany tryb życia, pomimo, że ma 25 lat osiągnął jedynie wykształcenie gimnazjalne, nie ma zawodu, nie ma pracy, utrzymuje się z prac dorywczych. Sąd nie doszukał się okoliczności, które mogłyby przemawiać na korzyść oskarżonego, nie może nią być nawet przyznanie się do winy, zadeklarowane w postępowaniu przygotowawczym, skoro oskarżony następnie się z niego wycofał.

Tym niemniej oskarżony nie zasługiwał w ocenie sądu na karę pozbawiania wolności. Trzeba bowiem zważyć, że jest osobą jeszcze młodą i być może wreszcie zrozumie nieopłacalność popełnienia przestępstw i podejmie kroki zmierzające do zdobycia zawodu i podjęcia stałej pracy, szczególnie w obliczu kolejnego skazania na karę wolnościową oskarżony powinien mieć jaskrawą świadomość, że jest to jego ostatnia szansa na wdrożenie w swoim życiu poszanowania dla obowiązującego prawa. Z tych powodów sąd uznał, że odpowiednią dla niego karą będzie kara ograniczania wolności, w wymiarze odpowiednio wysokim do stopnia winy i stopnia społecznej szkodliwości czynu. Jest to kara, która nie tylko wpłynie na oskarżonego wychowawczo i resocjalizacyjnie, ale nauczy go i tego, że praca jest ważnym elementem stabilizacji życiowej. Ilość godzin nieodpłatnej kontrolowanej pracy sąd ustalił na 30 miesięcznie, a więc na tyle, by oskarżony zdołał w tym czasie wystarać się jeszcze o pracę płatną, tylko taka bowiem pozwoli mu na zgromadzenie funduszy potrzebnych na pokrycie świadczenia nałożonego na niego w punkcie III wyroku.

Zgodnie z dyspozycją art. 42 § 3 k.k. sąd orzekł wobec oskarżonego dożywotni zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym, który w świetle rozważań dotyczących zatarcia skazania i potrzeby zmiany kwalifikacji prawnej, nie będzie mógł ostać się takim wymiarze.

Rozstrzygnięcie zawarte w punkcie III wyroku ma charakter obligatoryjny. Nałożone świadczenie pieniężne zostało wymierzone w najniższej możliwej wysokości w wypadku popełnienia czynu z art. 178 a § 4 k.k. Wobec konieczności zmodyfikowania kwalifikacji prawnej czynu oskarżonego, może być zostać zmniejszone i wymierzone w wysokości od 5.000 zł

Sąd obciążył oskarżonego kosztami sądowymi w całości i wymierzył mu opłatę, jest on bowiem osobą młodą, zdrową, zdolną do pracy, nie ma więc powodów, by kosztami procesu obciążać Skarb Państwa, a więc de facto wszystkich podatników.